

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/94/EG av den 13 december 1999 om tillgång till konsumentinformation om bränsleekonomi och koldioxidutsläpp vid marknadsföring av nya personbilar⁽¹⁾ genom att inte upprätta den rapport som föreskrivs i artikel 9 i direktivet, eller i varje fall genom att inte överlämna den till kommissionen.
- förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Storhertigdömet Luxemburg var skyldigt att senast den 31 december 2003 överlämna en rapport om hur effektiva bestämmelserna i direktivet har varit, omfattande perioden från och med den 18 januari 2001 till och med den 31 december 2002.

⁽¹⁾ EGT L 12, 2000, s. 16.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal de première instance de Bruxelles den 4 maj 2006 – Raffinerie tirlémontoise SA mot Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

(Mål C-200/06)

(2006/C 165/28)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal de première instance de Bruxelles

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Raffinerie tirlémontoise SA

Motpart: Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB)

Tolkningsfrågor

1. Föreskrivs i kommissionens förordning 314/2002⁽¹⁾, avseende beräkningen av produktionsavgiften, att de kvantiteter socker som ingår i bearbetade produkter som exporterats utan att det för dessa utbetalats exportbidrag inte skall ingå i finansieringsbehovet? Är dessa bestämmelser ogiltiga med hänsyn till artikel 15 i rådets förordning 1260/2001 om

den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽²⁾ och med hänsyn till proportionalitetsprincipen och principen om icke-diskriminering?

2. Fastställs i kommissionens förordningar 1775/2004⁽³⁾, 1762/2003⁽⁴⁾, 1837/2002⁽⁵⁾, 1993/2001⁽⁶⁾ och 2267/2000⁽⁷⁾ en produktionsavgift för socker som beräknas med utgångspunkt från en genomsnittlig förlust per exporterat ton, varvid de kvantiteter som exporterats utan att det utgått exportbidrag för dem inte beaktas, trots att samma kvantiteter ingår i det totala belopp som används för att beräkna den totala förlusten som skall finansieras? Är dessa förordningar ogiltiga med hänsyn till kommissionens förordning 314/2002, artikel 15 i rådets förordning 1260/2001 och proportionalitetsprincipen?

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 314/2002 av den 20 februari 2002 om tillämpningsföreskrifter för kvotssystemet inom sektorn för socker (EGT L 50, s. 40).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 50, s. 40).

⁽³⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1775/2004 av den 14 oktober 2004 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2003/04 (EGT L 316, s. 64).

⁽⁴⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1762/2003 av den 7 oktober 2003 om fastställande av produktionsavgifter för socker under regleringsåret 2002/2003 (EGT L 254, s. 4).

⁽⁵⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1837/2002 av den 15 oktober 2002 om fastställande av produktionsavgifterna och koefficienten för tilläggsavgiften för regleringsåret 2001/2002 inom sockersektorn Kommissionens förordning (EG) nr 1993/2001 av den 11 oktober 2001 om fastställande av produktionsavgifter för socker för regleringsåret 2000/2001 (EGT L 278, s. 13).

⁽⁶⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1993/2001 av den 11 oktober 2001 om fastställande av produktionsavgifter för socker för regleringsåret 2000/2001 (EGT L 271, s. 15).

⁽⁷⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2267/2000 av den 12 oktober 2000 om fastställande för regleringsåret 1999/2000 av produktionsavgifterna och koefficienten för att beräkna tilläggsavgiften för socker (EGT L 259, s. 29).

Talan väckt den 4 maj 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Frankrike

(Mål C-201/06)

(2006/C 165/29)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: B. Stromsky)

Svarande: Republiken Frankrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 28 EG genom att kräva att ett parallellimporterat växtskyddsmedel måste ha samma ursprung som referensprodukten,
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I Frankrike måste ett växtskyddsmedel som parallellimporteras från en annan medlemsstat där medlet är godkänt för försäljning ha samma ursprung som referensprodukten, för att tillstånd till parallellimport skall beviljas och inte dras in.

Detta innebär ett hinder för fri rörlighet för växtskyddsmedel som är oförenligt med artikel 28 EG. Detta hinder rättfärdigas inte av skäl som rör folkhälsa, djurskydd eller miljöskydd och det står inte i proportion till det eftersträvade syftet.

Talan väckt den 5 maj 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Österrike

(Mål C-205/06)

(2006/C 165/30)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. Støvlbæk och B. Martenczuk)

Svarande: Republiken Österrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Österrike åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 307 andra stycket EG genom att inte vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja det som är oförenligt med fördraget avseende överföringsbestämmelserna i de bilaterala avtal om investeringar som slutits med Korea, Kap Verde, Kina, Malaysia, Ryska federationen och Turkiet, och
- förplikta Republiken Österrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 307 andra stycket EG skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja det som är oförenligt med fördraget i de avtal som slutits före den 1 januari 1958 eller före tidpunkten för deras anslutning till Europeiska gemenskaperna.

Kommissionen anser att de bestämmelser som avser fri överföring av betalningar i samband med en investering som utförs inom ramen för de bilaterala avtal om investeringar som Republiken Österrike slutit med Korea, Kap Verde, Kina, Malaysia, Ryska Federationen och Turkiet före sin anslutning till Europeiska gemenskaperna inte är förenliga med fördraget. Enligt dessa bestämmelser kan nämligen Republiken Österrike inte tillämpa sådana restriktioner vad gäller kapitalrörelser och betalningar som rådet utfärdat i enlighet med artiklarna 57.2 EG, 59 EG och 60.1 EG.

Den österrikiska regeringens argument, enligt vilket den inte är bunden av avtalen när den röstar i rådet, är utan betydelse. Det enda frågan som är relevant är huruvida Republiken Österrike – i enlighet med sina folkrättsliga förpliktelser – i förekommande fall kan vidta de begränsande åtgärderna. Detta är inte fallet enligt bestämmelserna i de avtal om investeringar som Österrike slutit. Av samma skäl är också argumentet, enligt vilket Österrike ensamt inte skulle kunna förhindra ett beslut som rådet fattat i kvalificerad majoritet, inte av avgörande betydelse.

Eftersom det i det förevarande fallet föreligger en oförenlighet med fördraget är Österrike skyldigt att vidta de åtgärder som är lämpliga för att undanröja det som är oförenligt. För det fall ingen annan åtgärd står Österrike till förfogande kan det emellertid – enligt domstolens rättspraxis – också leda till en skyldighet att säga upp de berörda avtalen.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Ítélotábla den 5 maj 2006 – Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt.

(Mål C-210/06)

(2006/C 165/31)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Szegedi Ítélotábla.